

Στου Χοράθ

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Στον χείμαρρο Χοράθ, λίγο έξω από την Ιερουσαλήμ, κολλημένο στα βράχια σκαρφαλώνει ένα μοναστήρι. Ήτανε κτήμα του Ιωακείμ και της Άννας, που γέννησαν την Κυριά Θεοτόκο. Μέσα σ' αυτό βρίσκεται κι η σπηλιά, όπου είχε καταφύγει, πολύ πολύ παλιότερα ο προφήτης Ηλίας. Εκεί του έφερνε ψωμί και κρέας το κοράκι.

Ήρθανε κάτι χρόνια που ο χείμαρρος κι οι σπηλιές του είχαν γεμίσει ασκητές. Σε τρεις χιλιάδες τους λογαριάζανε. Κι όλοι αυτοί συνάζονταν τις Κυριακές στην εκκλησιά του μοναστηριού του Χοζεβά – όπως το λένε – να λειτουργηθούνε και να κοινωνήσουν τον Χριστό. Άγιες ψυχές! Δοσμένες στην προσευχή!

Βάρβαροι εχθροί, κάπου εκεί στον έβδομο αιώνα, φτάσαν μια μέρα, οι Πέρσες. Ότι χριστιανικό βρήκαν στον δρόμο τους τ' αφάνισαν. Κάψανε εκκλησιές, βεβήλωσαν ιερά σκεύη, έσφαξαν ιερείς και μοναχούς. Στον χείμαρρο Χοράθ σφάξανε, λέει, συνολικά έξι χιλιάδες: όλους τους γέροντες του Χοζεβά, τους ερημίτες από τις σπηλιές και όλους τους άλλους που ασκήτευαν ως το άλλο μοναστήρι που είναι στον ίδιο χείμαρρο, ως το Σαραντάρι.

Περάσανε οι βέβηλοι. Κι ως φαίνεται, κάποιοι βρεθήκανε να μαζέψουνε ευλαβικά τα τίμια σώματα και να τα κρύψουν.

Για πολλά χρόνια βουβάθηκε ο τόπος. Μήτε καμπάνα μήτε ψαλμουδιά. Δυο-τρία αλλοπαρμένα γεροντάκια λέγαν για πλήθος μοναχών, για αγρυπνίες και πανηγύρια... Περασμένα μεγαλεία!

Ησύχασαν κάποτε οι πόλεμοι. Πέρασανε χρόνια και τ' αγιασμένα μέρη, απ' τον πυρφόρο τον Προφήτη κι από τον δίκαιο Ιωακείμ, πήραν να ξαναζωντανεύουν. Μαζευτήκαν στον Χοζεβά δυο, τρεις, δέκα μοναχοί. Κατοικηθήκανε και πάλι από νέους ερημίτες τα σπήλαια του χειμάρρου. Κάθε Σάββατο, με το σήμαντρο μια-μια οι μαύρες φιγούρες σκαρφάλωναν στο δρομάκι του μοναστηριού για την ολονυκτία. Πρωί της Κυριακής - κι άλλοτε μεσημέρι αν είχε κατιτίς να τους φιλέψει το μοναστήρι - μ' ένα καρβέλι στον ντορβά, παίρνανε πάλι τα μονοπάτια, κάθε ασκητής για τη σπηλιά του. Λιγοστές οι κουβέντες τους. Τα χείλη σιγοψιθυρίζαν τις προσευχές. Και περπατούσαν. Χώριζαν μ' ένα σκύψιμο ως τη γη, ζητώντας ο ένας την ευχή του άλλου.

Κάποια φορά, τρεις γέροντες φεύγανε Κυριακή από το μοναστήρι. Πλησίαζε η άνοιξη κι η γη είχε πρασινίσει. Κάποιος από τους τρεις έπιασε να μαζεύει στο σακούλι του μικρά-μικρά χορτάρια - το φαγητό του για τις άλλες μέρες. Οι άλλοι δυο σκαρφαλωμένοι στις πλαγιές ψάχναν ανάμεσα σε πέτρες κι υγρές ρίζες για σαλιγκάρια - τούτο κι αν είν' καλό φαί για καλογέρους!

Ξεμάκρυνε ο γεροντότερος. «Κι άλλο! να, κι άλλο!» μουρμουρίζει και τα ρίχνει στο σακούλι. Σε μια στιγμούλα σταματά. Ορθώνει αγάλι-αγάλι το κυρτωμένο του κορμί

κι ανασαίνει απ' τα κατάβαθα: «Μωρέ ευωδιά!» Κοιτάει ολόγυρα! Μην είναι καμιά γαζία εκεί σιμά; Όχι! Κανένα αγριολούλουδο; Δε βλέπει τίποτα! Μα η ευωδιά δυνατή, ευφραίνει τις αισθήσεις. Ξανακοιτάει! Τίποτα! Θεέ μου! Δεν τη χορταίνει! Γεμίζει τα πνευμόνια του. Ξεχνά και σαλιγκάρια και χορταράκια. Κάνει ένα βήμα ακόμα.

Ακριβώς μπροστά, εκεί στα πόδια του, κάτω από τον μεγάλο βράχο είναι μια τρύπα. Ναι, θαρρείς πως από κει έρχετ' η ευωδιά. Σκύβει, πέφτει στη γη ο γέροντας. «Κάποιο λουλούδι σπάνιο θα 'ναι», σκέφτεται κι έπεσε να το μυρίσει από κοντά. Χώνεται, σέρνοντας τα γόνατα, πιο μέσα. Και μένει εκεί. Ακίνητος. Πάει να σπάσει η καρδιά στα γέρικά του στήθη. Έχει κοπεί η ανάσα του. Θαμπώνουνε από δάκρυα τα μισοσβησμένα μάτια προς στο απίστευτο το όραμα: Είναι μπροστά του μια σπηλιά γεμάτη ξαπλωμένα των μοναχών σώματα, που πλέουν μες σε αίμα κόκκινο, υγρό, ζεστό, αχνιστό αίμα. Κι είναι καντήλια αμέτρητα αναμμένα. Κάθε κεφάλι και καντήλι.

Τρέμει ο γέροντας. Σέρνεται πίσω. Βγαίνει. Παίρνει τον δρόμο τρέχοντας, όσο βαστάν τα πόδια του και ξεφωνίζει δυνατά, όσο κρατούν τα στήθια. Ακούν οι άλλοι, φτάνουνε. Κι οι τρεις μαζί τραβούν στο μοναστήρι. Ανάμεσα σε δάκρυα και αναφιλητά τους λέει ό,τι είδε.

Με θυμιατά, λαμπάδες κι εξαπτέρυγα όλοι μαζί τραβούν κατά τον τόπο, όπου βρέθηκαν τ' άγια λείψανα. Φτάνουνε. Γονατίζουν, σκάβουνε κι ανοίγουν τη σπηλιά και βλέπουν: χιλιάδες λευκά κόκαλα, οι σκελετοί αγίων, που ευωδιάζουν.

Χτυπούν καμπάνες! Στου Χοζεβά το μοναστήρι διαβάζουν τ' άγια λείψανα κι ευλαβικά τα κρύβουν. Το θαυμαστό το όραμα το είχε δείξει ο Θεός στο άγιο γεροντάκι, για να το μάθουμε όλοι εμείς, πώς αγιάστη ο τόπος.

Σ.Γ.Α

